

ABENA EYESON

CURSA

VIETII MELE

Traducere din limba engleză
de Iulia Crăciun

corint[✓]**junior**

4

Briza care îmi mângâie pielea e plăcută și răcoasă. Zgomotul înfundat al crampoanelor mele pe pistă pare aproape sincronizat cu bătăile inimii mele. Sentimentul neplăcut de încordare care m-a cuprins de când am ajuns la școală a dispărut. Aveam mare nevoie de alergarea asta!

Prima întâlnire a clubului de atletism începe în curând și ABIA AȘTEPT! Am mâncat prânzul mai repede ca niciodată ca să ajung rapid la stadionul de atletism... și ca să îl evit pe Miles. N-am avut chef să mă forțez să stau cu el și James la prânz, așa cum am făcut ieri. Imediat după ora de muzică, pe care am petrecut-o în întregime începând pregătirile pentru concertul anului șapte, care va avea loc peste câteva

săptămâni, am tulit-o ca să ajung în sala de mese înaintea lui Miles și James. Pe când mă îndepărtam, Miles era ocupat să facă pe Domnul Popularitate pe coridor, iar James îl aștepta.

Sala de mese de la școala Nunford e uimitoare! Jur cu mâna pe inimă, arată ca o încăpere din casele elegante din filmele de epocă, cu un șemineu mare și genul ăla de ferestre vechi, pe care le împingi în sus ca să le deschizi. Sunt o grămadă de mese mici, rotunde, acoperite cu fețe de masă adevărate, la care au loc șase până la opt persoane. Însă cel mai bun lucru e mâncarea – e absolut delicioasă. Incomparabil mai bună decât la Exby.

Nu era aglomerat când am ajuns, așa că n-a durat mult să-mi iau mâncarea – o porție mică de paste cu brânză și roșii. Aproape terminasem de mâncat când i-am văzut pe Miles și James intrând în sala acum plină ochi. În câteva minute, mă strecuram afară și mă îndreptam spre vestiarul meu, ușurat că nu mă văzuseră.

Cu echipamentul de sport aruncat peste umăr, am ieșit din clădirea principală și am început să merg cât de repede puteam pe aleea care traversa terenurile școlii, înspre stadion. M-am gândit să alerg, dar mi-a fost teamă să nu fiu văzut de vreun profesor. Sunt extrem de stricți aici, și regula e că nu ai voie să alergi pe aleile școlii.

Pavilionul de atletism – clădirea mare, din lemn, cu vestiare, aflată lângă stadion – era gol când am ajuns

acolo. Când am intrat, mintea mi-a zburat la ultima dată când fusesem aici – în ziua interviului, când am parcurs acel tur de pistă uimitor. Mi se părea ireal că sunt din nou aici, îmbrăcând *propriul* echipament negru Nunford și pantofii cu crampoane, în vestiarul pustiu al băieților. Mi-am pus lucrurile într-un dulap și am ieșit în fugă pe ușile albe duble, care duceau pe micul stadion.

Când am ieșit, n-am văzut pe nimeni altcineva în jur. Îmbrăcat cu șortul și maioul de sport, mi s-a făcut puțin rece la mâini și la picioare, dar asta nu mi-a diminuat entuziasmul. Stadionul arăta la fel de bine pe cât mi-l aminteam. Razele soarelui păreau să se reflecte în liniile albe care delimitau culoarele pistei maro-roșiatice. Iarba din zona de probe de câmp din centru avea dungi mai închise și mai deschise, lăsate de mașina de tuns, așa cum văzusem la televizor, la Jocurile Olimpice. Tribunele goale ale stadionului, cu balustrade metalice, arătau curate și strălucitoare în lumina soarelui. Pornind pe pista netedă, elastică, toate gândurile mi-au zburat din minte, și tot ce a rămas a fost sentimentul de fericire care m-a cuprins.

Fiiit!

Sunetul ascuțit al unui fluier mă străbate până în măduva oaselor. Mă opresc din alergare și mă întorc.

Domnul Dunn, directorul departamentului sportiv, se află în zona pavată dintre pistă și pavilion, îmbrăcat într-un trening negru, alături de un bărbat îndesat, cam de aceeași înălțime cu el și care poartă un trening identic. Amândoi stau în fața unui grup format din băieți și fete care poartă echipamente de sport. Privirile tuturor sunt ațintite asupra mea. Cum au ajuns aici fără ca eu să-i aud? O, nu!

În mijlocul grupului, țănoș și impunător, e Miles. Ce caută el aici?

— Kofi, haide! strigă domnul Dunn.

Cu obrajii în flăcări, sprintez înspre ei, întrebându-mă de când se holbează la mine.

— Mă bucur să văd că ești nerăbdător să începi, Kofi, spune domnul Dunn cu un zâmbet discret când mă opresc lângă el.

Simțindu-mă și mai jenat, dau ușor din cap și mă îndrept spre spatele grupului, evitând să mă uit la Miles.

— Zelosule!

Știu că e Miles fără să fie nevoie să mă uit. O să-mi strice plăcerea clubului de atletism – singurul lucru de la școala asta pe care îl așteptasem cu nerăbdare.

— Bun-venit tuturor la clubul de atletism! Mă bucur că ați ales să fiți aici astăzi la prânz. Clubul de probe de câmp se formează mâine, așa că sper că nu a venit nimeni pentru asta azi, spune bărbatul îndesat,

cu o voce aspră, nici pe departe la fel de elegantă ca a domnului Dunn; chipul fioros îi e încoronat de un păr blond, lins și dat pe spate. Bun. Acum, pentru cei care nu știu, dânsul este domnul Dunn, directorul departamentului sportiv.

Domnul Dunn dă din cap înspre grup, iar ochelarii îi sclipesc în soare.

— Eu sunt antrenorul McDonald. Eu îi antrenez pe sprinterii școlii – adică pe cei care participă la cursele de 400 de metri și mai scurte. Domnul Dunn îi antrenează pe cei pe care îi selecționăm pentru distanțele mai lungi.

Se oprește brusc din vorbit, iar ochii albaștri i se oțlesc în timp ce îl fixează cu privirea pe Miles, care se uită la băiatul de lângă el și râde.

— N-ai vrea să împărtășești gluma, Miles? Sunt sigur că ne-ar face plăcere tuturor o porție de râs.

Miles își șterge rânjetul de pe față.

— Nu e nicio glumă, domnule.

— Așa mă gândeam și eu. Atunci încetează cu chicleala asta idioată!

E o liniște deplină. Miles se înroșește și îl privește tăcut pe antrenorul McDonald, cu pumnii strânși pe lângă corp. Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc. *Bine, domnule antrenor!*

— Așa. Sper că apreciați cât de privilegiați sunteți să mergeți la o școală care ia atletismul atât de în serios.

Dacă vă interesează alergarea, nu pierdeți ocazia! Domnul Dunn și cu mine ne așteptăm să demonstrați angajament față de acest club, continuă antrenorul, arătând și mai fioros. Dacă nu puteți, sunteți liberi să plecați. Dacă rămâneți, fiți pregătiți să vă antrenați din greu. Ne-am înțeles?

Antrenorul mătură grupul cu privirea.

— Îi predau acum cuvântul domnului Dunn.

Cuvintele antrenorului îmi țopăie vesel prin cap. Am uitat stânjeneala de mai devreme, pe măsură ce îmi dau seama ce ar putea însemna prezența la școala asta pentru visul meu de a deveni atlet.

— Mulțumesc, domnule antrenor McDonald, spune domnul Dunn.

Ne privește tăcut pe fiecare dintre noi. Fața lui pătrătoasă pare calmă, însă cumva transmite că nu e bine să te pui cu el.

— Școala Nunford are o istorie bogată și mândră în formarea de sportivi de talie mondială. Antrenorul McDonald și cu mine suntem aici pentru a dezvolta viitori campioni. Obiectivul nostru pentru săptămânile următoare este să găsim oamenii potriviți pentru echipa de atletism de seniori a școlii și să îi pregătim pentru Campionatul în sală GB Sports al școlilor din Londra din ianuarie, precum și pentru sezonul de vară al competițiilor de atletism.

Privește în jur de parcă ar vrea să se asigure că am auzit ce a spus. Eu l-am auzit, dar pare de necrezut. Cei ca mine n-au parte de asemenea oportunități!

— Știm deja că unii dintre voi au potențial real nu numai pentru a ajunge în echipa de atletism Nunford, ci și pentru a da probă pentru echipa de tineret GB Sports pe viitor.

Domnul Dunn pare să se uite direct la Miles, care îi zâmbeste. O! Deci Miles e bun la alergare?

— Cu toate astea, va fi nevoie de mai mult decât doar de talent. Va trebui să depuneți toate eforturile la antrenamente.

Zâmbetul lui Miles pălește puțin.

— Clubul de atletism se va întâlni la prânz, de două ori pe săptămână, marțea și joia. Ne așteptăm să fiți prezenți la fiecare ședință. Vom folosi primele câteva ședințe pentru a vă evalua pe fiecare dintre voi și a decide cine are potențial pentru o anumită distanță și s-ar putea antrena pentru echipă. Cei aleși pentru antrenament vor primi un plan pentru următoarele șase luni, pe care ne așteptăm să îl respectați.

O să primesc un plan de antrenament! Cuvintele îmi zbârnâie prin minte. Nu doar pentru bursă. Țasta e primul meu pas înspre o carieră de sportiv profesionist! Mă voi antrena în fiecare zi dacă trebuie.

— Cei care nu sunteți selecționați în echipă sau care nu doriți să faceți parte din echipă, sunteți

în continuare bineveniți să participați la clubul de atletism.

Domnul Dunn face o pauză.

— Bun. Acum e timpul pentru încălzire. Toată lumea începe cu două ture de pistă. Se uită la mine și zice: Tu nu, Kofi, tu le-ai făcut deja.

Rămân pe loc în timp ce restul pornesc în alergare ușoară pe pistă. Cu excepția lui Miles. Pășește pe pistă, dar când îl vede pe domnul Dunn îndreptându-se spre mine împreună cu antrenorul, rămâne pe loc cu o privire furioasă.

— Domnule antrenor McDonald, faceți cunoștință cu Kofi, băiatul despre care v-am spus, zice domnul Dunn cu voce tare. E un alergător excepțional de talentat.

Am auzit bine? Alergător excepțional de talentat! Oricât de furios m-ar privi Miles, nu mă poate împiedica să zâmbesc. Antrenorul McDonald întinde mâna ca să o strângă pe a mea.

— Bună, Kofi. Mă bucur să te cunosc în sfârșit!

Sunt prea entuziasmat ca să spun ceva, în timp ce îi strâng mâna.

— Miles, trebuie să faci alergarea de încălzire, spune domnul Dunn.

Antrenorul îmi dă drumul la mână și se întoarce să se uite la Miles, care stă în continuare și privește furios.

— Dă-i drumul! spune antrenorul cu voce severă.

Cu privirea antrenorului și a domnului Dunn ațintite asupra lui, Miles pornește în viteză pe pistă. Băiatul ăla e atât de ciudat!

Dar toate gândurile mele legate de Miles îmi zboară din minte când antrenorul McDonald se întoarce din nou înspre mine:

— Domnul Dunn și cu mine trebuie să ne dăm seama ce distanță sau distanțe ți se potrivesc cel mai bine, spune el, zâmbindu-mi vag. Aștept cu nerăbdare să îți văd evoluția, Kofi.

— Da, domnule, zic eu, luptându-mă să îmi rețin entuziasmul.

De câte ori m-am uitat la posterele cu idoli mei din atletism, lipite pe peretele camerei mele, imaginându-mi că alerg alături de ei? Acum voi fi antrenat ca ei. Bine, nu exact ca ei, dar ăsta e începutul. Poate într-o bună zi, voi alerga chiar eu la Campionatul Mondial și la Jocurile Olimpice. OK, deja merg prea departe, dar oricum, e GROZAV!

— Cât îi așteptăm pe ceilalți, poți începe să faci sărituri în stea, ridicări de genunchi la piept și balansări ale brațelor la 90 de grade pe iarbă, spune antrenorul în timp ce demonstrează fiecare exercițiu.

Încuviințez din cap.

— Zece repetări ale fiecărui exercițiu și câte trei seturi de câte zece.

— Da, domnule, răspund.

Pe când cei doi bărbați se îndepărtează, pornesc în alergare spre zona cu iarbă, și pe față mi se ițește un zâmbet stupid. Jur cu mâna pe inimă – în timp ce fac sărituri, ridicări de genunchi și balansări de brațe – că deja mă simt ca un sportiv adevărat!

— Ai terminat cu lingușeala?

Mă întorc și îl văd pe Miles în spatele meu, gâfâind. Ceilalți de pe pistă sunt la ceva distanță în urmă. Probabil a parcurs tururile în sprint. *De ce?* Răceala din privirea lui mă stânjenește. Care e problema lui? De ce nu se duce să stea altundeva?

— Miles! Vino aici! strigă antrenorul, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

De unde se află, indică un punct aflat la o oarecare distanță de mine.

— Dar domnule antrenor, vreau să rămân aici, răspunde Miles.

— Nu, acolo, acum!

Vocea antrenorului bubuie ca tunetul prin aer. Mormăind pentru sine, Miles își trece degetele prin păr, înainte de a porni spre locul unde i s-a spus să meargă.

— Acum alternează genunchii la piept, săriturile stea și balansarea brațelor, te rog! Câte trei seturi de câte zece din fiecare, îi spune antrenorul.

Miles face ce i s-a cerut, însă pe chipul lui se citește orice, numai bucurie, nu.

Ceilalți sosesc unul câte unul, unii mai epuizați ca alții după încălzire. Antrenorul le lasă o pauză de respiro de câteva minute, înainte să trebuiască să facă și ei aceleași exerciții.

Puțin mai târziu, după ce majoritatea grupului a terminat întinderile, antrenorul strigă:

— E timpul pentru prima cursă de 200 de metri! Începând cu culoarul de pe interior și mergând spre exterior, când vă auziți numele, mergeți la următorul culoar și găsiți-vă punctul de start pe turnantă!

Începe să strige nume. Când îl aud pe al meu, mă duc la următorul culoar și îmi găsesc locul. Stomacul îmi face mici salturi, dar sunt mai mult entuziasmat decât speriat. Prima mea cursă!

— Pe locuri. Fiți gata. *Fiiit!*

La auzul fluierului antrenorului, încep să alerg. Miles participă la aceeași cursă. E rapid. A pornit în forță, cu pași lungi și brațele încordate, și se află mult în față. Oare asta e o tehnică bună? Nu știu, nu m-a învățat nimeni niciodată vreo tehnică – eu doar alerg. Asta fac și acum și îmi place la nebunie. Ia te uită! Mă apropii tot mai mult de Miles. Acum sunt în dreptul lui, iar el pare complet șocat. Poate îl pot depăși. Nu simt că mi-au obosit picioarele. Alerg un pic mai repede. Următorul lucru de care-mi dau seama e că trec linia de sosire. Am câștigat.

— Douăzeci și șapte de secunde, Kofi. Fantastică tură! îl aud pe antrenor spunând. Douăzeci și nouă de secunde, Miles. Bună tură!

Țopăi de zor, în extaz. Cumva, am reușit să trec de Miles, deși era cu mult în față. Poate chiar am talent la alergare. Aud un pufăit. E Miles, enervat. Mă privește ca și când m-ar urî. Mă opresc din Țopăit.

Păstrez distanța cât timp au loc celelalte curse de 200 de metri, însă îi simt privirea ațintită asupra mea. Îmi dă o senzație de neliniște.

— Bun. Acum cursele de 100 de metri! urlă antrenorul. La fel ca înainte, când vă strig numele, mergeți la următorul culoar și găsiți locul de start. Începeți de la culoarul unu și mergeți spre exterior.

Mă pun în mișcare când îmi aud numele și apoi aud că se strigă și numele lui Miles. O, nu, suntem iar în aceeași cursă! Din fericire, sunt pe un culoar suficient de departe de Miles, care a ocupat culoarul din mijloc, deși un alt băiat stătuse acolo primul.

— Pe locuri. Fiți gata. *Fiiit!*

Alerg cât de repede pot, privind drept înainte, nevrând să îl văd pe Miles. Corpul îmi e mai încordat și mai puțin relaxat. Cursa asta nu-mi face la fel de multă plăcere. Când trec linia de sosire, mă simt ușurat. Apoi privesc spre antrenor, care stă lângă pistă, cu cronometrul în mână.

— Încă o victorie, Kofi. Foarte impresionant.

Antrenorul îmi zâmbește. O, nu!

Îmi spune ce timp am scos, dar nu percutez, pentru că tot ce aud e un pufnit furios. Refuz să mă uit la Miles.

— E timpul pentru revenirea după efort. Vă rog să veniți aici! tună domnul Dunn, după ce toate cursele de 100 de metri s-au încheiat.

Stau pe iarbă în apropiere de domnul Dunn și îmi mențin privirea asupra lui. Fac exercițiile de revenire după efort cu ditamai nodul în stomac.

— Am ajuns la finalul ședinței noastre de azi, spune antrenorul după exerciții, stând alături de domnul Dunn. Vă mulțumim tuturor pentru efortul depus! Unii dintre voi arătați deja mult potențial. Ne vedem la ședința următoare! Mergeți să vă schimbați rapid, ca să nu întârziați la următoarea oră!

Sperând să îl evit pe Miles, aștept ca majoritatea să se îndrepte spre pavilion, înainte să mă pun în mișcare.

Însă chiar înainte să ajung la ușile pavilionului, aud pași în dreapta mea, și iată-l lângă mine, cu o privire dură și răutăcioasă. Își trece brațul strâns pe după umerii mei. Încerc să îl împing laoparte, dar e mai puternic decât mine.

— Să nu te întinzi mai mult decât ți-e plapuma, băiețș de școală publică! îmi spune încet la ureche.

Victoriile tale de azi sunt doar o întâmplare, eu sunt steaua alergărilor. Eu! Nu tu. Înțeles?

Încuviințez din cap. Vreau doar să mă lase în pace. Își îndepărtează brațul, dar mă împinge înainte să intre în pavilion. Rămân afară, încordat și tremurând. Nu-mi pot face picioarele să se miște.

— Kofi, trebuie să te grăbești, ai să întârzii la oră!

— Da, domnule antrenor.

Vocea lui răsunând în spatele meu îmi pune picioarele în mișcare. A văzut ce s-a întâmplat? Nu sunt sigur, dar ultimul lucru de care am nevoie e să fiu luat din nou la rost.